

Rimska cesta.

(Otročja igra.)

Tam je bela rimska cesta,
 Zlata kóla, zlata pésta,
 Kónji sívi,
 Ognjegrívi:
 Góni sveti jih Ilija,
 A na vózi je Marija,
 Sveti Peter, sveta Ana,
 Stari Josip do Ivána,
 Do Ivána krstibóga,
 Z njím ovéica nedoróga,*)
 Svilorúno jagnje bélo,
 Ki v naróčaj mu je sélo.
 Zdaj Ilija z bičem tréšči,
 Da po zemlji se zabléšči!
 Kóla grómna ropotájo,
 Kónji plámen rezgetájo.
 Zíbajo se vsa nebesa,
 Črna zemlja se potrésa.

Polna luna bledolika
 Za oblake se umika;
 Žárek njene luči jasne
 Ves v meglénem morji vgásne.
 Piš vihári,
 Dež udári,
 V hrib, dolíno z víška lije,
 In debela toča bije.
 Pride angel od Bogá,
 Perotníci dvé imá;
 Kádar z nova se zablísne,
 Déte naše k sebi stísne,
 Perotnico nanj razpné,
 Govoríti mu začné:
 „Sémkaj stópi, sinek mój,
 Nič vihárja se ne bój!“
 To mu reče in izgíne. —
 Zdájci luna zópet síne.

M—L.

Vesela družba.

Matijéku so oče pri-
 nesli iz sejma piščalko,
 kakeršno imeti je bila užé
 davno njegova želja. Takój
 vzame klobuk, na katerega
 mu je sestra pripela velik
 šopek cvetic, ter teče na
 dvorišče, da bi si ondu
 napravil veselje prav po
 svojeji volji in glavi. Na
 desno in levo se zaletáva
 skače in pleše, piska in
 vriska, da je vse pršlo okolo njega. Nogi, poprej tako neukretni, privzdi-
 gujeti in poskakujeti zdaj, kakor bi bili užé davno vajeni plesa. — To vidi
 mačka, ki je na drvah sedela in prela; v skoku je pri njem in se vrtil na
 sprednjih šapicah pred poníglavem Matijékom, kakor bi mu hotela pokazati,
 da je tudi ona izurjena plesalka. Tudi Héktor, Matijékov najljubši tovariš,
 zakadí se izpred kuhinjskih vrat, kjer si je bolhe obiral in malo podremával,
 v veselo koló, in šli so vsi trije, kakor jim je velevala piščalka. Še celó
 lastovica se pridruži v veselo vrsto in leta na okolo, kakor bi šlo za stavo.
 A to še ni vse! Pisani metuljček prifrčí iz vrta in še celó nagajíva muha
 se ukrade iz kuhinje, da pleše po dvorišči in dela veselje dobrovoljnemu
 Matijéku, ki je prvič pokazal svojo umetelnost na piščalko.

— é.

*) Nedoróga ovéica je óna, katera še nij prišla do rogov, rekše, katereji še
 niso roгови vzrastli.